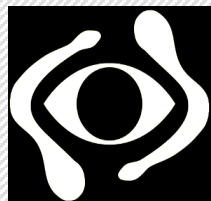

Els dijous del

Cicle grans westerns | Dijous 16 de maig 2024 | Sessions: 20.00 i 22.30 h

Cineclub

Yellow sky (Cielo amarillo)

William A. Wellman, 1948

Sinopsi

El 1867, una banda liderada per James "Stretch" Dawson (Gregory Peck) atraca un banc i, perseguida pels soldats, opta per creuar les salines de la Vall de la Mort. Després d'un ardu viatge, col·lapsat per la calor i la deshidratació, els proscrits es troben amb una ciutat fantasma anomenada Yellow Sky i els seus únics residents, una jove dura anomenada Mike (Anne Baxter) i el seu avi cercador d'or (James Barton).

Fitxa tècnica

Direcció: ..... William A. Wellman
Guió: ..... Lamar Trotti (Historia: W.R. Burnett, William Shakespeare)
Fotografia: .... Joseph MacDonald (B&W)
Música: ..... Alfred Newman
País: ..... Estats Units d'Amèrica
Durada: ..... 98 minuts
Any: 1948

Fitxa artística

Gregory Peck, Anne Baxter,
Richard Widmark, Robert Arthur,
James Barton, John Russell,
Harry Morgan, Charles Kemper,
William Gould, Norman Leavitt

Tertúlia - fòrum

Oberta a tothom qui vulgui al finalitzar la sessió de les 20:00 h sobre aquest film (en un bar proper a l'Imperial).

cineclub_sabadell

www.cineclusabadell.org

cinceclubsabadell@gmail.com

Hi haurà presentació a càrrec de:
Pere Cornellas

No sé si la seva adolescència conflictiva i convulsa, la seva agitada vida matrimonial o els problemes de tot tipus que van jalonar el seu pas per Hollywood poden explicar, o en són simplement un reflex, les estranyes pel·lícules que William Wellman va rodar al llarg de la seva carrera. Com la majoria dels cineastes del cinema clàssic nord-americà, va conrear els més diversos gèneres -se li atribueixen de 70 a 80 films- i a tots va donar algunes obres inclassificables, atípiques, gairebé insòlites. Al cinema negre, per exemple, la llei seca i el contraban d'alcohol a Chicago, a *The Public Enemy* (1931, *El enemic públic*); al cinema explícitament social, els adolescents convertits a rodamons i

delinqüents a l'Amèrica de la Gran Depressió, a *Wild Boys of The Road* (1933); al cinema bèl·lic, la sòbria i rigorosa descripció del setge de Batogne, a *Battleground* (1953, *Fuego en la nieve*), i al western, el seu gènere predilecte, el linxament de tres homes, la innocència dels quals se sap l'endemà mateix, a *The Ox-Bow incident* (1943), o la conducció d'un grup de dones de Chicago a Califòrnia, a *Westward The Women* (1951, *Caravana de mujeres*). N'hi ha més, naturalment. *Cielo amarillo* n'és un altre bon exemple.

La seqüència inicial al bar o la persecució després del robatori podríem fer-nos pensar que estem davant d'un western més o

menys convencional. Però l'escena de l'atrancament al banc ja ens situa al lloc adequat des d'un bon principi. El grup de malfactors són set homes, però, al banc, només n'hi entren dos. Un d'ells, sense amenaçar ningú amb la seva pistola, demana els diners al caixer amb tota naturalitat. Els dos lladres surten del banc caminant i sense massa presses. Una seqüència que, habitualment, hauria d'estar més o menys violenta, aquí es desenvolupa amb una calma i una tranquil·litat insòlites. Com si la situació fos de baixa intensitat.

Després, la travessa pel desert de sal, on haurien pogut morir tots, i l'arribada al poble fantasma, derruït i abandonat, on ja només hi viuen un avi i la seva neta, que hi han trobat or i l'hi continuen buscant. Si el registre fos un altre, semblaria que ens trobem al marc del que podria ser una pel·lícula de terror. Però no. Ara, tot és clar: la història esdevé una reflexió moral. Tots volen l'or i, si cal, es desbrossaran entre ells per aconseguir-lo. Ambició irrefrenable, avarícia cruel. El guió ha donat un tomb definitiu, el western s'ha convertit en un drama de personatges gairebé inhumà. És segurament significatiu que Lamar Trotti, el guionista del film, assegurí que, per construir el seu relat, s'ha basat, en part, en l'omnímoda tensió

latent de La tempestat, de William Shakespeare. Diu Wellman: "Aconseguí un director i un guionista i deixi'ls treballar tranquils. És així com es fan les bones pel·lícules".

És veritat que la història d'amor entre James "Stretch" Dawson, el cap de la banda (Gregory Peck) i Constance "Mike" Mae, la noia del poble (Anna Baxter) és un pèl forçada i poc creïble i que l'edulcorat final felix deu ser una imposició del Hollywood de l'època. Però no ens deixem enganyar per les aparences. No és la seva relació amb la Constance el que fa canviar l'actitud d'Stretch. Ell mateix ho explica: l'avi (James Barton) ha complert la paraula donada i ha actuat segons s'havia compromès, tot i que, en un determinat moment, hauria pogut fer el contrari, la qual cosa fins i tot l'hauria pogut beneficiar. Ens tornem a trobar al pla moral i és aquesta la lectura que n'hem de fer. El canvi d'actitud d'Stretch és degut a la seva assumpció personal de l'ètica, que és estrictament intuïtiva, i que li fa veure que el vell que acaba de conèixer és un home honrat. És molt possible que abans no s'hagués plantejat mai aquesta qüestió, però ara s'ha adonat que el seu sentit més íntim de la moral ha de concedir i concedeix a l'honradesa un lloc de privilegi.

El tiroteig final es desenrotlla entre contrastos de llums i ombres -fotografia de Joseph McDonald-, i dona al espectador una estranya sensació d'inquietud i d'incertesa. Els últims trets es produeixen en un interior fosc i ens arriben en off.

Wellman no hi cerca l'emoció, la intriga o el neguit, sinó convertir aquesta incertesa en una pregunta sense resposta. Són tres pistolers que es troben en aquest moment decisiu, dos d'ells volen l'or i estan disposats a fer el que sigui per aconseguir-lo. El tercer viu el seu moment de redempció i necessita la comprensió i el perdó del vell i la noia. Potser tots contra tots. Hi ha dos morts i un ferit. Qui ha disparat a qui?

Pere Cornellas

PROPERA PEL·LÍCULA
23 de maig
Cineclub Sabadell

Ajuntament
de Sabadell

Cineclub Sabadell